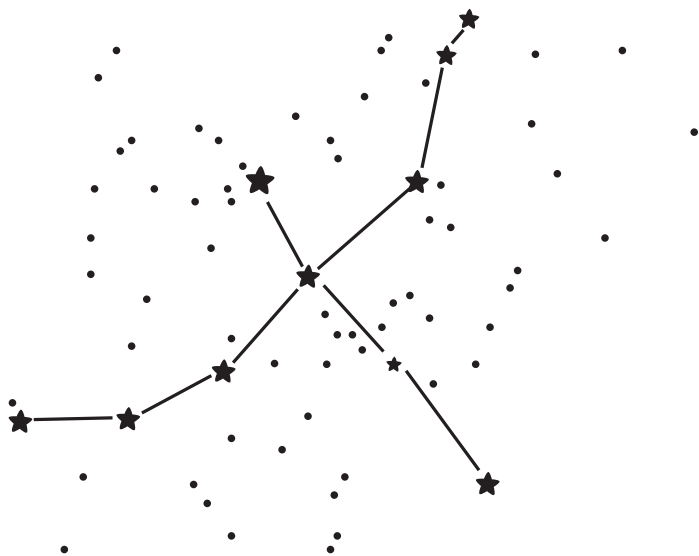

LBRIS

We know
books

DIMINEAȚA SUFLETELOR

S o r i n O p r e a

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cuprins

DS 1.....	5
DS 2.....	10
DS 3.....	24
DS 4.....	30
DS 5.....	36
DS 6.....	52
DS 7.....	59
DS 8.....	66
DS 9.....	88
DS 10.....	94
DS 11.....	103
DS 12.....	109
DS 13.....	116
DS 14.....	121
DS 15.....	137
DS 16.....	143
DS 17.....	149
DS 18.....	163
DS 19.....	169
DS 20.....	177
DS 21.....	181
DS 22.....	188
DS 23.....	195

DS 24.....	203
DS 25.....	212
DS 26.....	219
DS 27.....	228
DS 28.....	234
DS 29.....	250
DS 30.....	255
DS 31.....	267
DS 32.....	272
DS 33.....	279
DS 34.....	291

DS 1.

Când se trezi, nu-și dădu seama unde se află. În cameră era beznă și nu se auzea nimic. Pipăi în jur și înțelese că este întins pe ciment. Nu știa cât dormise, dar în niciun caz prea mult. Duse mâna la frunte și simți sângele uscat de lângă tâmplă. Durerea se răspândise în tot corpul. Îi era sete.

Se ridică cu greutate și făcu câțiva pași. Se împiedică și căzu. Așteptă să vadă dacă auzise cineva, dar nu se întâmplă nimic. Căută în jur și descoperi corpul lui Steve. Se aplecă peste el, îi puse degetele pe gât și rămase nemișcat. Nu simți nimic. Îi descheie nasturii de la cămașă și ascultă în dreptul inimii. I se păru că aude bătăile, dar nu fu sigur.

Își scoase bluza de trening și i-o așeză cu grijă sub cap. Îi întinse mâinile pe lângă corp și puse peste el câteva cartoane pe care le găsi în apropiere.

Ochii începură să i se obișnuiască cu întunericul și verifică, fără să facă zgomot, fiecare colț din încăperea. Controlă pereții plini de igrasie, dar nu găsi altceva decât niște țevi groase, pe care se simțea rugina. Îi încolți un gând.

Începu să se cațere încet și ajunse în dreptul unui luminator îngust, care dădea spre stradă. Încercă să forțeze grilajul, dar acesta nu se mișcă. Ridică

cu greu capul și zări pe partea cealaltă a drumului câteva reclame luminoase.

Alex coborî și se așeză pe scaun. De frig, începu să se frece pe umeri și se chirci, trăgându-și genunchii la gură. Tremura din toate încheieturile și vru să bată în ușă, dar se opri când își aduse aminte că de pază putea fi scârba de Mike. Îi era atât de rău, încât riscă și ciocăni. Așteptă. Nu răspunse nimeni. Se panică și bătu din nou, cu disperare. Într-un final, becul chior din tavan se aprinse și auzi cheia în broască.

Cu ochii bulbucăți de somn, Jane intră cu pistolul îndreptat spre el, închizând ușa.

— Ce e, mă, n-ai somn?

— Cold...zise Alex, dărdâind în continuare.

— A! Ți-e frig. Vrei să te încălzesc? Mi-ar plăcea, da' nu se poate aici. În alte condiții ți-aș fi făcut un masaj, de ți-ar fi mers fulgii.

— Cold, repetă el. Water!

— Acum ți-e și sete, spuse Jane, trăgându-l de părul ciufulit. Mi-e milă de tine. De la început mi-am dat seama că șeful ăsta greșește. Te-a jumulit degeaba. Hai să-ți dau ceva să te îmbraci.

Se trase câțiva pași înapoi și lăsă pistolul pe ciment. Se dezbracă de geacă și apoi scoase puloverul.

În acel moment, Alex sări ca un arc și înșfăcă pistolul. O prinse de gât și-i puse țeava rece la tâmplă.

— Dacă miști, te împușc, îi spuse el într-o engleză perfectă.

Îi scoase șireturile de la bocanci și o legă de țevile de pe perete. Apoi îi îndesă în gură eșarfa pe care o avea la gât.

Jane începu să se zbată. Degeaba se chinuia să spună ceva. Ochii îi ieșiră din orbite, în timp ce încerca să-l lovească cu piciorul.

Alex șuieră printre dinți:

— O să plățiți pentru ce-ați făcut. N-o să scăpați.

Ieși cu teamă pe scări și urcă în hala de deasupra.

Îl văzu pe Mike dormind cu capul pe birou. Nu știa ce să facă. Pășea încet, de teamă că acesta se va trezi.

Se apropie fără zgomot și-i trase cu putere scaunul de sub el. Matahala se rostogoli pe podea și, fără să scoată un cuvânt, privi buimac țeava pistolului dintre ochi. Vru să ducă mâna spre centură, dar Alex îi strivi degetele cu talpa.

— Întoarce-te pe burtă, acum!

Mike îl privi cu ură. L-ar fi mâncat. Se întoarse încet.

— Trebuia să te omorâm când te-am adus aici, scrâșni el. Avea dreptate șefu', ești în afacere până-n

gât. Să nu crezi că scapi! Te bag în mă-ta de imigrant!

— Gura! Dacă mai scoți un sunet, trag. Să fii mulțumit că te las să trăiești.

— N-o să ajungi departe. Te găsim și-n gaură de șarpe.

-Ți-am zis să taci!, îl repezi Alex.

— După cum vorbești, ești rus. O să venim după tine și-ți tăiem gâtu'.

— Gura, am zis! E ultima dată când îți spun.

Avu noroc. Pe curea, zdrachonul avea o pereche de cătușe. Îl legă de un calorifer și ieși în fugă pe stradă. Era epuizat. Abia respira. Aerul dimineții îl lovi în față, înviorându-l. Trase adânc în plămâni și, cu ochii-n patru, o rupse la fugă pe străzile goale la acea oră.

Aruncă pistolul într-un coș de gunoi și continuă să alerge pe trotuarele de la periferia Denver-ului. Nu știa încotro se îndreaptă. Se uită speriat în spate. Nu era nimeni, dar nu se opri.

După ce ocoli mai multe case, dădu de o cabină telefonică. În minte îi fulgeră un gând. Intră și formă numărul de urgență:

— 911. Ce urgență aveți?

Vocea operatoarei îl blocă. Își aminti ce văzuse în filmele americane și spuse:

— Vreau să raportez o răpire. Sau... o crimă, nu știu exact.

— Îmi puteți spune unde s-a petrecut?

Îi descrie amănunțit zona.

— Puteți fi mai exact? Dați-mi câteva indicii.

— Da, vis-à-vis este un KFC și o benzinărie BP.

— Îmi puteți spune cine sunteți?

— Nu... n-am cum, în niciun caz, se bălbâi Alex.

— Puteți rămâne puțin?, întrebă și îl puse în așteptare.

A înțeles ce voia operatoarea. Închise telefonul și începu din nou să alerge. Auzi sirene de poliție și se sperie. Se feri de străzile principale și ajunse, după ce se furișă pe lângă două blocuri, pe terasamentul unei căi ferate. După un timp, se opri. Se așeză pe un bornă de beton și încercă să se liniștească. Își șterse fața cu mânecile puloverului. Căută în buzunare. Găsi o bancnotă mototolită de 20 de dolari. Un val de bucurie îl cuprinse, dar își dădu seama că trăiește un coșmar. Nu știa de unde avusese atâta sânge rece să scape de acolo și înțelese cât de mare este pericolul. Începu să-i fie frică cu adevărat. Știa că nu s-a terminat. Uscatul și trupa lui vor răscoli întreg orașul ca să-l găsească. Mai era o șansă, dacă apărea Poliția. Și chiar dacă ar fi fost așa, tot o să-l caute.

Nu zăbovi prea mult. Se ridică și porni pe calea ferată, către ceea ce părea a fi ieșirea din oraș, uitându-se temător în toate părțile.

DS 2.

Lumea ascunsă a hackeri-lor luase foc. Trecuseră câteva luni de la copierea documentului iar pe rețele începuse un război pe viață și pe moarte. Căutau cu disperare urme care să conducă la cei care au avut curajul să atace Grupul, chiar într-unul din centrele sale, în inima Americii.

Nu aflaseră însă prea multe. Dinspre Europa nu veneau decât presupuneri, iar Rusia tăcea mîlc. Toți bănuiau că Zona Roșie este implicată până peste cap în afacere, dar nimeni nu avea nicio dovadă.

Membrilor Grupului din State le era teamă că pierd controlul și Planul nu se mai pune în aplicare, așa cum stabiliseră înțial. Mai aveau un motiv de temere: rușii lucrau din greu la construcția unei rețele separate, așa că specialiștii Grupului din America se străduiau să păstreze controlul.

Vlad îl asculta cu atenție. Pe monitoarele de pe perete, Angel vorbea din întuneric, apărând ca o umbră pe fundalul întunecat.

— I-am spus lui Oleg să-l scoată din Denver și să-l treacă în Canada.

— Bine că este întreg. Dacă nu rezolvi tu, plecăm acolo. Lunile astea au fost un chin pentru

mine. Nu credeam să scape, după ce mi-a povestit Karina.

— Sper că ea este bine, spuse Angel.

— Nu prea, după ce i s-a întâmplat.

Angel potrivi camera și atunci Vlad observă cât este de obosit.

— Cei din Grup au aflat de tine și cercetează ca nebunii, zise Angel îngândurat. Am tot stat pe net toate nopțile astea. Voiam să-i împiedic să-și facă de cap.

— Ce știi?

— Nu prea multe, dar destul cât să te supravegheze.

— Sunt pregătit pentru orice.

— Nu este vorba de asta. Trebuie să te expui mai puțin. Așa mi s-a transmis de mai multe ori.

— Cine ți-a transmis?

— Habar nu am, dar e sigur că ei știi mai multe. Am încredere în ce primesc. Le verific de zeci de ori până le comunic mai departe. Să nu uit: pleci la Istanbul. Te caută Maria. Dar, înainte de asta, în weekend trebuie să mergi acasă. Te vezi cu cineva.

Gânditor, Vlad nu mai puse alte întrebări.

Angel își aduse aminte de Punctul 3 din Plan:

— Cum e documentul?

— M-am înspăimântat când l-am citit. Karina mi l-a adus pe un flash-drive. Era criptat într-un

format ciudat. Abia l-am spart. Mai era acolo o listă cu opt nume. Habar n-am cine sunt. Cum ți-l trimit?

— Găsim o soluție. După copiere, sunt sigur că au schimbat strategia. Se grăbesc. Vom afla mai multe la întâlnirea de la Istanbul.

Vlad nu păru surprins. Întrebă:

— Crezi că vor schimba ceva?

— Nu. Își urmează Planul. Am vești și din China. Vor să dea drumul la niște senzori medicali controlați. Un compus de viruși cu tulpini multiple, ca să creeze panică și dependență de antidot. Cel puțin mental. Toată nebunia va dura câțiva ani. Vor fi izolări, spitale pline, lupte de stradă. Nimic nu va mai fi sigur.

— Au deja antidotul?

— Da, dar nu-l vor pune pe piață pe cel testat. Vor lucra cu seruri surogat, cu eficiență limitată, ca să câștige bani și să mențină teroarea.

— La fel am citit și în document.

— Țta le este scopul, știi bine. Fac tot posibilul să-l atingă cât mai repede. Acum, totul va fi la vedere. Se va naște un război mediatic fără precedent. Realitatea ne va ucide. La propriu. Lumea va fi divizată. Îi vor înnebuni pe toți cu informații contradictorii și nimeni nu va mai ști care este adevărul. Le va fi ușor să conducă o planetă în derivă. Și vor face asta în etape.

— Cum, în etape?

— Impun reguli o perioadă, apoi lasă puțină libertate și din nou revin cu alte blocări ale vieții oamenilor.

Vlad înțeluse că realitatea urmează întocmai ideile generale din Planul Grupului. Își dădu seama că scopul este ca libertatea tuturor să fi anulată cu fiecare pas.

— Ei își urmează drumul, spuse el. Noi ce facem?

— Tu trebuie să-mi spui, zise categoric Angel. N-am stabilit așa?

— Ba da. Doar că...

— Nu ezita, îl atenționează Angel. Timpul zboară. Obișnuiește-te cu ideea că tu ești cel care ia deciziile.

— Așa o să fac, zise Vlad. Spune-mi, ai auzit de o fată, Abyss?

Angel se gândi câteva momente:

— Nu. Ce-i cu ea?

— Nimic, o să-ți spun altă dată.

— Cum vrei. Acum te las.

Vlad nu era în apele lui. Îi era clar că lucrurile s-au complicat în ultima vreme și nu vedea soluția de a merge mai departe. Gândul acesta nu-i dădea pace.

Îi veni în minte imaginea Pelerinului. Era atât de reală încât, după ce ieși din clădire, se opri pe

trotuar. Cuvintele lui îi răsunau în urechi: „Nu te gânde la planuri sofisticate și nici la înțelesuri ascunse când vorbești despre cât mai are de trăit civilizația de acum. Încearcă să vezi lucrurile în simplitatea lor, ca schimbarea anotimpurilor, de exemplu”.

Înțelegea foarte bine, dar nu era ușor de acceptat. Lupta i se părea dificil de dus. Grupul acționa de mii de ani. Avea bani și putere. Cu bani se putea face orice. Iar prin puterea neagră domina întreaga lume. Or, la aceasta, el trebuia să se opună.

Grăbi pasul spre casă.

Intră în baie și se privi în oglindă. Parcă nicio dată nu lăsase barba să crească atât de mult.

Urmărea atent alunecarea lamei pe față și își aminti de Abyss. Dorul de ea reveni instantaneu. De câte ori se întâmpla asta, o simțea de parcă era lângă el. Sentimentul acesta inexplicabil îl avusesese de mai multe ori de când o întâlnise. Abyss avea cu siguranță un mesaj. De fapt, ea însăși era un mesaj. Amintindu-și de noaptea petrecută la Berlin, fiecare cuvânt pe care îl rostise, fiecare gest, fiecare atingere, îi transmisese ceva profund. Depărtarea de ea îl durea. Mai ales că de luni de zile nu primise niciun semn.

Așezat în fotoliu, începu să recitească paginile în chenar negru ale Punctului 3, care îi dădură fiori: